Pregaria.cat

Entrada

Pregar des de la fe nua

Per pregaria.cat el ds., 15/10/2005 - 09:00

A la vida de pregària tots sabem que hi ha situacions de desolació, de desert i de dificultat. Poden tenir mil causes i també indicar certes resistències nostres a allò que el Senyor ens demana. Altres vegades mostren realitats més senzilles com són el cansament, dèficit de dormir, l'atabalament de moltes responsabilitats i deures tots a l'hora i fins i tot, haver menjat massa.

Però hi ha una situació especial que va més enllà del que hem dit anteriorment. No surt res de res, ni pensaments ni sentiments, ni pau, ni .... , no es mou res. Sembla aquella calma dels mars del Sud, que obligava els vaixells a parar i a baixar les veles i esperar que els nous vents donessin el senyal per emprendre de nou el viatge.

Pregar des de la fe nua. Nua de reflexions, nua de sentiment, nua de cap mena de dolor o de goig, nua de tota sensibilitat, nua d'expressions, de recursos, de la mateixa presència de Déu. Sense cap vibració, sense cap moció, sense cap vivència. En total soledat, com deixat de tothom i més encara d'Aquell que en altres moments semblava que era " l'amic de la meva ànima".

Per què pregar, doncs, en una situació tan precària? No es millor esperar altres moments i deixar-ho per quan els vents ens siguin favorables?. I més, tenint en compte, que avui per a la majoria de les persones el temps representa uns dels millors actius. Restar com una imatge de pedra, com un estaquirot, sense res de res, en el buit essencial, i quin sentit té?.

Aquesta situació només es pot enfocar des d' una dimensió: estimes o no estimes? No parlo de l'amor sensible, sinó del voler essencial. Si creus que estimes i vols estimar, doncs, tens una oportunitat que no es dóna normalment, i que pel que podem capir no es donarà a la vida definitiva. Pregar en fe nua. És a dir en buit, en el total silenci, en el nores, és la possibilitat fidel de l'amor que no cerca res més que Aquell al qui estima, sense sentir-ho. Absolutament desinteressat, no cerca res per a ell, només hi és, com una llàntia que il·lumina la petitesa immediata del gran santuari de la presència interior.

Finalment hi ha una altra qüestió: moltes vegades passa que aquesta fase de pregar en la fe nua és el pòrtic que obre la porta a una nova estança. És clar que des de l'experiència de la nuesa total, aquest pensament àdhuc pot resultar antipàtic. No importa. Si arriba a passar, després tot resultarà nou i la fe nua es veurà com una benedicció de Déu.